

Jeg vil godt sige til hr. Ahlmann-Ohlsen som min sidste betragtning, at hr. Ahlmann-Ohlsen gjorde sig til fortaler for det modige ved den hurtige anerkendelse af Kroatien og Bosnien-Hercegovina i 1992. Jeg vil bare ganske sørgmodigt spørge: Opstår der aldrig tvivl om, hvorvidt det var klogt? Er hr. Ahlmann-Ohlsen ikke opmærksom på, at dette blandt andet er baggrunden for, at krigen måske fik det forløb, den fik, fordi man nægtede at forholde sig til mindretallene i områderne, man nægtede at forholde sig til Krajinaserbernes mindretalsproblem, man nægtede at forholde sig til hele problemet i Bosnien inden anerkendelsen? Jeg synes, det var en historisk fejl. Og jeg synes, det er beklageligt, hvis man ikke har lært af den.

Jørgen Estrup (RV):

For første gang i meget lang tid – ja, faktisk lige siden konflikten startede i 1991 – er der udsigt til fred, håb om fred i Eksjugoslavien. Vi har en fredsftale, men det er unægtelig en skrøbelig aftale, og derfor er beslutningen om at sende en styrke til at stabilisere freden desto vigtigere. Styrken skal forsøge at bygge bro fra den krigstilstand, vi har oplevet, med al dens grupvækende scenarier, til en situation, hvor normale tilstande vender tilbage, hvor flygtningene kan komme retur, hvor der kan laves demokratiske valg, hvor vi kan få genopbygningen i gang, hvor der måske og forhåbentlig kan komme en forsoning i gang mellem dem, der hader hinanden af et godt hjerte, efter hvad der er sket, og med den historiske baggrund, der er for det, der er sket.

Det er en meget lang vej, vi står foran, og det er en meget vanskelig vej. Men det er derfor desto mere vigtigt, at vi får begyndt rigtigt, og at vi hjælper til.

Danmark har været med fra starten i et forsøg på at bremse konflikten udvikling. Vi har været med under forhold, der ikke kan kaldes andet end krigshandlinger. Nu, hvor freden måske og forhåbentlig er på vej, ville det være mærkeligt, hvis vi ikke også var med.

Men det er klart, at når vi i Folketinget skal træffe den beslutning, så må vi selvfølgelig stille nogle betingelser. Det skylder vi anstændigvis dem, vi skal sende af sted.

For Det Radikale Venstre har der været tre grupper af betingelser, som vi nødvendigvis har måttet stille. Den ene var, at aktionen faktisk bygger på et FN-mandat. Vi ved nu, at et FN-mandat vil komme, enten lige før fredsfta-

len er underskrevet eller lige i forlængelse af det, men vi ved, at der kommer et FN-mandat, og at det ser ud til at blive af en klarhed og et omfang, som gør det anvendeligt; men det er klart, at selvfølgelig bygger Folketingets beslutning, sådan som der også står i beslutningsforslaget, på, at der er et sådant mandat.

Dernæst har det været vigtigt, at der var tale om en styrke, som ikke blot omfattede NATO-lande, men som i høj grad også omfattede øst- og centraleuropæiske lande med den helt nærliggende interesse, disse lande har i udviklingen i Eksjugoslavien. Ikke mindst Ruslands deltagelse er jo af kolossal vigtighed. Den multinationale styrke, som nu er under opbygning, repræsenterer en helt ny sikkerhedspolitisk udvikling, som jeg synes, vi også her i Folketinget i høj grad må påskønne.

Ser man blot eksempelvis eksempel på, hvad man forestiller sig den danske indsats skal ske i forbindelse med, så bliver der tale om en brigade, hvor der er to nordiske NATO-lande, to nordiske alliancefri lande, et tidligere Warszawaagtland, nemlig Polen, og tre baltiske lande, som ikke eksisterede for blot få år siden, i hvert fald ikke efter normale diplomatiske retningslinjer, men var en del af Sovjetunionen. Det er en helt ny udvikling med meget store perspektiver for Europas sikkerhed og noget, vi hilser velkommen med meget stor glæde i Det Radikale Venstre.

Endelig er der selvfølgelig den tredje betingelse, og det er, at de danske styrker får tildelt opgaver, som de er uddannet til, som de er udrustet til, og som det derfor giver god mening at sende dem ud til. I den forbindelse er der ikke andet at sige, end at de danske styrker skal gå ind på samme vilkår som andre styrker, og at de skal udrustes præcis til de opgaver, de skal løse, hverken mere eller mindre, og det er det, der ligger foran os nu.

I den forbindelse er det selvfølgelig vigtigt at gøre sig klart, at det er en fredsstyrke; det er en styrke, som skal være med til at stabilisere freden og sikre, at den slår rødder. Det er ikke en styrke, som skal fortsætte krigshandlingerne i Eksjugoslavien, og derfor bygger styrkens tilstedeværelse selvfølgelig på, at fredsftalen holder. Holder fredsftalen ikke – vi må så håbe, at vi aldrig kommer i den situation – så må styrken naturligvis trækkes ud igen. Vi kan ikke inddrage hverken andre lande eller vore egne soldater i noget, der er en egentlig krig i Eksjugoslavien. Det ville ikke give mening.